Capacitatea de indignare

Dorothy Thompson, scriitoarea americană cu o prodigioasă activitate, soția celebrului romancier Sinclair Lewis, care a colindat, în lung și în lat, lumea, spunea recent într'o conferință ținută în fața a trei mii de persoane :

— Ceiace lipsește în lume e capacitatea de indignare.

Nu știm dacă în peregrinările ei multiple, vârstnica scriitoare americană va fi vizitat și România, dar această lipsă a capacității de indignare e forma cea mai pronunțată din caracterul românilor lipsiți de temperament.

Capacitatea de indignare, adoptarea unei atitudini de protest, nu este cum ar părea, critica permanentă a înăcriților pe cari nimic nu-i poate mulțumi. Nici nu poate fi vorba de o protestare împotriva autorităților constituite, a legilor și regulamentelor pe cari se bazează orânduirea colectivității în stat, a tradițiilor seculare ale unui neam, ori împotriva respectului pe care-l datorăm tutulor celor ce reprezintă ordinea și așezarea ei legislativă.

Capacitatea de indignare cuprinde germenul progresului, germenul îmbunătățirii tutulor lucrurilor omenești, constitue începutul unei opere de îndreptarea moravurilor, de stăvilirea lăcomiei speculanților, înseamnă un avertisment dat celor ce-și neglijează datoria, ori și-o fac numai în mod sporadic și interesat.

Capacitatea de indignare a oricărui membru al colectivității, chiar dacă se manifestă numai când o nedreptate îl atinge pe el personal, este folositoare tuturora, atunci când protestul determină sistarea abuzurilor, ori înlăturarea unor metode de specula, de ilegalitate, de părtinire.

Dar capacitatea de indignare la care se referă scriitoarea americană privește suferințele, durerile, năzuințele și desnădejdile semenilor ; aci în câmpul larg al solidarității umane se manifestă cu folos și cu practice rezultate palpabile, acea generoasă indignare de unde pornește izvorul remedierii tuturor relelor.

Nu ți-ai făcut datoria de om dacă treci nepăsător pe lângă o nedreptate, abuz ori asuprire și inima ta, sângele tău nu s'au mișcat într'o instinctivă atitudine de apărare, sau măcar de platonică indignare.

A murit acum trei zile la Praga, scriitorul ceh Karl Kapeck, autorul acelei îndrăsnețe și fanteziste drame, jucată pe toate scenele lumii, „Robot" („R. U. R.").

Pe scurt, piesa se desfășoară în jurul invenției unui inginer de geniu care reușește să creeze oameni mecanici în serie, automate cari pot executa toate muncile și toate lucrările impuse după anumită normă, oameni artificiali desăvârșiți cărora le lipsea însă motorul de frământare omenească, esența însăși a existenții noastre : sentimentul de dragoste.

Lipsindu-le acest fir diriguitor al vieții umane, de unde pornesc toate cele l'alte surse de emotivitate, le lipseau și capacitatea de indignare și sentimentul milei.

Inainte chiar ca indignarea să ia forma unui protest, ori a unei intervenții în apărarea unor nedreptăți, prezența în sufletul indivizilor a acelei capacități de îndignare de care vorbim e dovada prezenții unei capacități de dragoste, de înțelegere, de omenie, e dorința de a vedea înscăunată în purtările tuturora o mai mare doză de dreptate, de respect față de ceea ce se cuvine altora, ceea ce se cuvine deopotrivă tuturora dacă n'ar fi așa de răspândită lozinca „homo homini lupus".

Câte nu s'ar schimba în omenească așezare socială, dacă fără nicio atingere adusă vreunei legi, ci numai în raporturile dintre semeni, am putea să avem în permanență această atât de bine făcătoare capacitate de indignare !

Un acord colonial franco-italian este posibil?

Tunisul. — Canalul de Suez și Mediterana. — Djibuti

Zilele trecute guvernul italian a comunicat celui francez, că acordurile franco-italiene din 1935 nu mai sunt valabile. Ce cuprindeau acele acorduri?

O convenție privitoare la italienii din Tunisia; o rectificare a frontierelor între Libia și Tunisia, — de oparte, și între Somalia franceză și Eritreia, — de altă parte; o participare italiană la capitalul liniei ferate Djibuti — Addis-Abeba.

Acum se anunță, atât din Roma, cât și din Paris, că s'ar putea angaja conversații și negocieri directe între guvernul francez și cel italian în vederea stabilirei unor acorduri, — deci fără intervenția unei terțe puteri, chiar în scop de mediațiune; ca și în chestia canalului de Suez cu puterile interesate.

Care sunt chestiunile ce vor forma obiectul acelor negocieri?

Protecția italienilor din Tunisul francez; revizuirea zonei frontierei dintre Libia și Tunis; examinarea chestiunei canalului de Suez; interesele Italiei în portul african Djibuti și în exploatarea liniei ferate din Abisinia. Nu știm dacă nu vor mai interveni și altele.

In chestiunea Tunisiei a dispărut elementul alarmant: tendințele agresive ale Italiei, sub forma unei revendicări de ordin teritorial, în legătură cu politica de expansiune colonială.

După „Giornale d'Italia", ar fi vorba numai de apărarea populației italiene din Tunis, împotriva tendințelor de „francizare", ce ar fi practicată de câtva timp de organele autorităților din acest ținut african, aflat sub protectoratul Franței și de menținerea acestui protectorat.

In Tunis, după recensământul din 1932, s'au socotit 1.937.000 de indigeni și 156.000 de europeni, dintre care 84.800 italieni, 54.500 francezi, 13.500 maltezi și restul alte naționalități. Astăzi, după „Giornale d'Italia" sunt 130.000 de italieni. Italia cere ca acestor italieni, ce formează majoritatea populației europene din Tunis, să li se asigure păstrarea naționalității; iar Tunisul să nu fie transformat de Franța, din protectorat, în posesiune colonială propriu zisă.

In cadrul acesta, chestiunea nu prezintă dificultăți.

A doua chestiune interesează frontiera dintre Libia italiană și Tunis. Actuala frontieră a fost stabilită printr'un acord încheiat între Franța și Italia la 12 Septembrie 1919. Pe baza acestui acord Franța a cedat o parte din teritoriul Tunisului, Libiei italiene. Astăzi, Italia cere o nouă „rectificare" a acestei frontiere.

A treia chestiune este aceea a canalului de Suez, care e de ordin internațional, dar interesează de aproape Italia, căci prin acest canal maritim, ea își asigură legătura directă cu domeniul său colonial din Africa orientală. Italia vrea o revizuire a statutului canalului Suez în calitate de putere mediteranee și africană.

Canalul de Suez, care a fost inaugurat la 17 Noembrie 1869, asigură calea maritimă cea mai scurtă între Europa, Africa orientală, India, Indochina, arhipelagurile și insulele din apropierea coastelor Asiei.

Astfel distanța între Londra și Bombay, care este de 10.720 mile pe la sudul Africei, a fost redusă la 4460 mile prin canalul Suez; aceea între Marsilia, principalul port mediteranean al Franței și Saigon (Indochina), care este de 12.166 mile pe la sudul Africei, a fost redusă la 7171 mile prin canalul Suez; iar aceea între Neapol si Massauah, de la 10.410 mile, la 2157 mile.

După statutul actual, canalul de Suez este neutru. El e deschis navigațiunii pentru toate vasele de comerț, în schimbul plății taxelor de trecere, care în ultimii ani au fost scăzute. Dar, concesiunea canalului Suez este pe termen de 99 ani și ea expiră la 16 Noembrie 1968. Al cui va fi canalul acesta peste 30 ani?

După egipteni, Egiptului, deoarece canalul traversează

(Continuare in pag. ...-a)

Efect de noapte la șoseaua Kisselef

Drumuri noi în gândirea și politica economică

de H ARALAMB IONESCU

Există, netăgăduit, o legătură între formele și condițiunile de viață ale unei epoci și curentele de idei ce o domină. Uneori această legătură exprimă o stare de echilibru, ceeace înseamnă că regimul de viață pe care se sprijină se bucură de acceptarea quasiunanimității societății, după cum alteori se întâmplă ca această legătură să fie sincopată prin apariția și acțiunea unor curente proaspete de gândire care, afirmând o nouă concepție de viață și noui directive, pot determina schimbări de profunzime în structura regimului.

Ideia liberalismului economic, de exemplu, pe care a pus-o în mișcare Adam Smith pe la mijlocul veacului XVIII-lea, a avut din plin o asemenea virtute revoluționară. Ea a corespuns se vede în totul necesităților morale și materiale din epoca sa, de îndată ce a izbutit să schimbe radical ordinea de viață și destinele popoarelor, deslănțuind acea uriașă mișcare de inițiative, de întreceri, de expansiuni și propășire economică, unică în istoria lumii, care umple întreg veacul al XIX-lea și, odată cu aceasta, punând bazele capitaliste ale lumei moderne.

In opera sa capitală „Cercetări despre natură și cauzele avuției națiunilor" (1776), înțelegând să descifreze legile naturale care dirijează interesele și determină valorile, Adam Smith afirmă principiul muncii ca sursă a bogății și principiul libertății ca regulator al raporturilor de schimb dinăuntrul unei țări și dintre o țară și celelalte, pe baza automatismului legii cererii și ofertei.

Nu era desigur o simplă întâmplare apariția acestei doctrine. Ea se încadra perfect în realitățile epocii, dar și în spiritul ei, în linia gândirii filozofice a contimporanilor lui Smith.

Să nu uităm că ea a fost formulată cam în același timp în care Immanuel Kant, în Germania, formulase în „Critica rațiunei practice" principiul libertății absolute, pure, principiul autonomiei conștiinței și al voinței ca prerogative ale omului, cam în același timp în care în Franța enciclopediștii promovau curentele de idei ce trebuiau să fomenteze marea revoluție, cu lozinca drepturilor și libertăților individului, iar în ordinea gândirii juridice se afirmase individualismul codului napoleonian, care consacra el însuși libertatea de conștiință și principiul egalității înaintea legilor, fără deosebire de starea socială.

Era firește o corelație intimă între aceste idei apărute aproape concomitent pe planuri înrudite de manifestare — deși pe spații teritoriale și naționale, deosebite—, corelație explicabilă tocmai prin faptul că principiul libertății și individualismului formau aluatul de gândire al epocii, plutea în atmosferă ca o năzuință obștească ce se cerea satisfăcută în toate sectoarele, conturând cu ea spiritualitatea societății europene din vremea aceia.

Nu trebue să ne mai mire, deci, întinderea pe care aplicarea doctrinei lui Smith a luat-o în spațiu și timp și nici forța pe care a dobândit-o regimul capitalist ieșit din sculecele ei.

CONTESTARILE ADUSE LIBERALISMULUI

Iată însă, că după o carieră de un veac și jumătate dominanța acestei doctrine și a tuturor creațiilor ei se află sub loviturile de catapultă ale unor forțe noui ce se afirmă prin curente de gândire diametral opuse.

Principiul libertății și al individualismului nu mai corespund, pare-se, spiritului epocii noastre și nu mai satisfac năzuințele ei. Această nepotrivire n'a întârziat să se facă simțită și în ordinea economică, politică și socială, în care s'au produs schimbări ce ar trăda tocmai dezacordul dintre principiul libertății și al individualismului, pe de o parte, și cerințele societății postbelice, pe de altă parte.

In ordinea morală se reproșează liberalismului, că exaltând drepturile și puterile individului, a lăsat liber frâu pornirilor egoiste; că sprijinind ideia de concurență a desvoltat în om pasiunea câștigului și a succesului, care chiar dacă formează până la un punct motorul progresului material, îl formează cu sacrificarea progresului moral. Liberalismul individualist a pus astfel la temelia activităților omenești o concepție materialistă, iar legăturile de interese dintre indivizi și dintre state le-a așezat pe raporturi de forță.

In *ordinea economică*, un asemenea liberalism, întemeiat pe egoismul indivizilor, pe exaltarea forțelor concurente în lupta pentru realizarea beneficiilor materiale, era fatal să ducă la supraproducție, la gigantismul american în afaceri, la beția speculației care turbură cu febra ei mersul normal al raporturilor de interese, provocând stările de depresiune și criză de care nu poate scăpa societatea modernă.

In *ordinea politică*, liberalismul este acuzat de toate păcatele regimurilor democrate și parlamentare sprijinite pe principiile lui: că a împins la înmulțirea partidelor și la acerbarea luptei dintre ele, la abuzul administrativ, la corupția moravurilor politice, la decăderea nivelului întregei vieți publice, ceeace n'a întârziat să se traducă prin slăbirea autorității guvernelor și a statului însuși, prin slăbirea puterii de a guverna și a voinței de a se lăsa guvernați, prin destrămarea ordinei și solidarității naționale.

INTERVENȚIONISMUL DE STAT

Războiul cel mare și crizele ce i-au urmat au înmulțit și au adâncit aceste desechilibre, dar odată cu ele au determinat și reacțiunea. Și ea a venit prin intervenția tot mai accentuată a factorilor politici centrali pentru înlăturarea sau măcar îndulcirea stărilor de desechilibru, ca în cele din urmă să ia formele intervenționismului aproape total din ziua de azi.

De altfel necesitățile războiului și cele derivând din criză n'au întârziat de a impune așezăminte și metode noui în politica economică și socială a statelor. Ceeace de altminteri era foarte firesc, de îndată ce înseși realitățile economice și sociale s'au dovedit a fi azi altele decât cele de până acum și de îndată ce înseși condițiunile de funcționare a factorilor de producție și circulație au suferit schimbări importante.

IN LOCUL AUTOMATISMULUI, ACȚIUNEA DIRIJATA

Era fatal, deci, ca odată cu realitățile economice să evolueze și gândirea economică contimporană, în sensul că viața economică nu se mai conduce după anumite legi zise naturale — tiranice — ca în concepția smithiană, ci că omul însuși are puterea să influențeze condițiunile economice naturale, creind situații noui și condițiuni de desvoltare a unei noui vieți economice și sociale bazate pe mai multă echitate în distribuirea mijloacelor de trai.

In viața economică — spun criticii liberalismului — începe să dispară automatismul fenomenelor, spre a fi înlocuit cu acte de voință conștientă. O recunoaște însuși marele economist german Sombart, doctrinar al capitalismului, și o practică de fapt guvernele tuturor regimurilor azi în funcție, dela cele mai democratice, în cap cu Republica Statelor Unite, până la cele dictatoriale, în cap cu regimul fascist al Italiei și cel național-socialist al Germaniei.

Astăzi, tendința generală în toate nouile doctrine și curente — comunism, socialism, corporatism, — este de a mări sfera de acțiune a factorilor conștienți prin diminuarea sferei de acțiune a factorilor automați. (d. M. Manoilescu: „Incercări în filozofia științelor economice" 1938).

Valoarea personalității morale a omului începe să fie reabilitată, spune d. Rădulescu-Motru, în studiul său „Românismul". Concepțiile, interesele și chiar metodele materialiste încep să fie înfrânate prin țărmuririle ce se pun azi profitului, speculei în bursă, în comerț, tiraniei trusturilor cum și prin grija față de muncitori, prin împreunarea socialului cu economicul.

NU PRINCIPIUL, CI OMUL E DE VINA

Fără să ne însușim în totalitatea lor criticele aduse liberalismului, noi credem, cum am spus-o și cu alte prilejuri, că vina nu trebue dată atât pe principiul în sine al liberalismului, cât pe exagerările și abuzurile ce s'au făcut cu interpretarea și exercitarea lui.

Armonia naturală a principiilor din concepția liberalismului trebuia să îndemne la realizarea ei și în câmpul vieței economice și sociale.

Nu s'a urmat cu destulă stăruință pe acest drum. S'au desvoltat până la maximum puterile de producție ale societății — un ideal materialist. Technica și toate virtuțile de inventivitate, tot geniul contimporan, au fost puse în slujba acestui ideal; în schimb nu cu același ritm și nici cu același aparat de forțe s'a urmărit și împlinirea idealului social, al împărțășirii în cât mai mare măsură a maselor de beneficiile marei producțiuni. Capacitatea de producție a lăsat mereu în urmă capitatea de consum din cauza defectuoasei distribuțiuni a roadelor producțiunii. De aci și stările de criză.

Este oare locul să spunem totuș împreună cu Rousseau că, îmbolnăvirea principiilor sunt semnele sigure ale decăderii regimului ?

După noi, nu principiul liberalismului e în culpă, ci înțelegerea și aplicarea lui de către oameni. Or, cu toți trebue să acceptăm că greșala oamenilor este reparabilă.

Se pune însă întrebarea : mai este posibilă în condițiunile de azi această reparație ?

Adevărul e că în spiritul majorității contimporanilor noștri și-a făcut drum convingerea că o întoarcere la ceeace a fost nu mai este cu putință și ca atare formula liberalismului nu mai poate să reziste asalturilor ce i se dau, chiar dacă, virtual, o revizuire și o adaptare a aplicărilor lui ar fi cu putință.

Noi știm însă că nu toate principiile scoase la suprafață de epocile prerevoluționare ajung să pecetluiască așezările noui eșite din revoluție. Noi știm că lupta angajată între forța propulsivă a ideilor înaintate și forțele de inerție și de rezistență ale vechilor așezări se închee de obicei prin tranzacții, care păstrând firul tradiției și asimilând numai înoirile viabile și folositoare, asigură prin chiar faptul acesta continuitatea, echi-

(Continuare in pag, 14-a)

Politica externă a României

„România urmărește în afară, cu statornică voință, o politică de pace".

Cu aceste cuvinte, d. Grigore Gafencu, ministru de externe, și-a început Joi seară la postul de radio - București, expunerea asupra politicii externe a României. Formula de mai sus sintetizează obiectul politicii noastre în afară, arată calea pe care România înțelege să-și dezvolte raporturile ei internaționale și indică în același timp mijloacele la care e hotărîtă să recurgă spre a-și ajunge scopul.

Dela încheerea războiului mondial, cu toate fluctuațiile internaționale, cu toate profundele prefaceri în ordinea stabilită prin tratatele de pace, cu toate crizele grave prin care a trecut Europa, România a rămas statornică pe poziția ei urmărind numai o politică de pace și contribuind prin toate mijloacele de care dispunea, prin alianțele ce le-a încheiat, prin sprijinul ce l-a dat, singură și împreună cu aliații ei, sforțărilor pentru menținerea păcii, la atenuarea conflictelor, la pacificarea spiritelor. Nici un moment, în nici o împrejurare, politica externă a României n'a prilejuit vre-o îngrijorare, n'a provocat pe nimeni. Atât în cadrul Micii Înțelegeri, cât și în cadrul Înțelegerii balcanice, cuvântul României a fost totdeauna unul de pace, de înțelegere între popoare.

Dar, dacă, după cum a spus d. Gafencu, „România stăruie în credința ei că printr'o cooperare între națiuni, leală și bună credință, se poate implini dorul de pace al omenirii" — este o condiție esențială la care România nu va renunța niciodată. Această condiție, care este adânc săpată în conștiința poporului român este: desăvârșita noastră neatârnare și deplina integritate a teritoriului nostru național.

„Sunt bunuri câștigate cu sânge și pe bună dreptate" — a spus ministrul nostru de externe — adăugând cu drept cuvânt și în numele întregei națiuni că : „Nici un român nu va îngădui știrbirea lor".

Iată temeiul politicii noastre externe: desăvârșită neatârnare și deplină integritate teritorială. Pe acest temei se vor putea dezvolta bunele noastre raporturi cu toate statele europene, cu vecinii noștri, cu statele mai mari și mai mici.

Pe acest temei, contribuția României la orice acțiune menită să grăbească triumful definitiv al păcii, se va putea dezvolta din ce în ce mai mult și va fi adusă cu toată credința ei statornică în binefacerile păcii.

Dar cu aceeași hotărire România ar respinge „orice amestec în treburile ei de stat și orice uneltire ce ar tinde să tulbure gândul și viața ei, să slăbească așezămintele, puterile de apă-

(Continuare in pagina ...-a)

Curățirea canalului de Corint

Atena, 29 (Rador). — Lucrările din canalul de Corint, pentru curățirea lui de pământul provenit din prăbușirile de terenuri, sunt continuate în mod activ.

Se crede că în cel mult două luni canalul de Corint va putea fi redat circulației vapoarelor.

—xXo●oXx—

Vas suedez eșuat

Londra, 29 (Rador). — *Vaporul suedez „Britania", de 4.216 tone, a eșuat din cauza ceței în largul portului Southend.*

Vasul mergea dela Gothenburg la Londra.

Cei 90 de pasageri de pe bord au fost debarcați. Se speră că odată cu fluxul, vasul va putea fi readus pe linia de plutire.

—xXo●oXx—

INSEMNĂRI

URĂRI DE VIAȚĂ LUNGĂ...

Răsună pretutindeni, în aceste zile, urarea „La mulți ani !", pe care nu pot să nu v'o fac și eu...

Suntem unanimi în exprimarea unei dorinți, sincere, — dece n'am recunoaște-o ? — în aceeaș măsură în care ne-o adresăm și nouă înșine. Ne solidarizăm în instinctiva dorință de a rămâne aci cât mai îndelung cu putință...

Privind în adâncul lucrului, nu e greu să găsim în el doar tainica și neinvinsa teamă pentru turburătorul necunoscut spre care toți ne îndreptăm, în mod inevitabil...

Nefireasca întinerire, — prin deposedarea bietelor maimuțe de atributele specifice, — pasionata cercetare a proaspăt-descoperitelor vitamine, pretinsele regimuri garantând longevitatea, ca și proiectata inimă artificială, ce sunt altceva decât mărturia luptei — desnădăjduite, dar inutile, — de a amâna cât mai mult scadența ursită tuturor vietăților ?

Concepția despre moarte, a modernilor, este oribilă, iar cadrul înconjurător al decesului e absurd și profund deprimant, în opoziție cu cel al lumii antice : Elenii făceau din zeul morții Θανατος, frate al Somnului dulce, iar Romanii ne-au lăsat, pentru „mort", pe frumosul „defunctus", scos din funcție...

Degradarea mângâietorului gând al trecerii „dincolo" naște din eroarea că noi, contimporanii, situăm existența umană pe un plan individual și limitat : facem din viață un scop, uitând că ea este un mijloc, și nesocotim spiritul, care cere să fie considerat „sub specie aeternitatis".

E trist că tremurăm în fața acestui odihnitor „dincolo", pe care logica îl arată ca trebuind să existe, — despre care, deci, eu nu mă îndolesc, — și care nu poate fi decât o conștiință rezultând din totalitatea strădaniilor noastre spre lumină și spre armonie !...

Doar cu acest simțimânt, înălțător de suflete și nivelator al acțiunilor omenești, o existență își capătă valoarea obligatorie, aci și oriunde ! *M. Negru*

Nu se ștampilează biletele de bancă și nu se institue nici un impozit pe capital

Primim următorul comunicat :

„Față de svonurile neîntemeiate, răspândite în scopul de a semăna neliniște în opinia publică cu privire la presupusele intenții ale guvernului de a institui impozitul pe capital sau stampilare de bilete, ministerul finanțelor dă o categorică și hotărîtă desmințire tuturor acestor svonuri tendențioase și lipsite de orice temei.

„Guvernul cercetează însă cu toată energia spre a descoperi obârșia acestor svonuri alarmiste, în scopul de a pedepsi pe vinovații cari răspândesc atari svonuri".

IN AJUTORUL CELOR MICI

de N. BATZARIA

Socotim mai întâi ca o datorie plăcută de a releva un gest, care, departe de a cuprinde în el ceva jignitor, nu face decât să confirme sentimentele de prietenie și încercată simpatie, pe care autorul lui le nutrește pentru România și poporul român. Este gestul făcut de d. Suphi Tanrioer, vrednicul ministru plenipotențiar al Turciei la București, care a donat suma de zece mii de lei, destinată fondului creat pentru a se veni în ajutorul copiilor nevoiași dela țară.

Indiferent de sumă și de scopul cărora le sunt destinate, ajutoarele venite dela străini produc, dacă nu jignire, în tot cazul, un sentiment de jenă din partea celui ce le primește. O asemenea interpretare este însă exclusă în cazul distinsului cărturar și statornicului prieten al României și al românilor, așa cum s'a dovedit că este d. Suphi Tanrioer, de mult, cu multi ani mai înainte de a i se încredința misiunea de reprezentant la București al Republicii turcești. Este deajuns să amintim una din frumoasele sale nuvele, scrisă de acum vre-o 30 de ani, nuvelă străbătută de o adâncă simpatie și de o măgulitoare prețuire pentru românii macedoneni.

Trecând la chestiunea în sine, adică la frumoasa și atât de necesara inițiativă luată de d. ministru al sănătății, de a se veni în mod mai simțitor în ajutorul copiilor dela țară, trebue constatat cu un sentiment de mulțumire că puternicul și destul de promitătorul răsunet ce a avut apelul d-lui ministru, dovedește interesul și pune în evidență grija opiniei publice românești pentru copiii de la țară și în genere, pentru bunăstarea populației rurale.

S'a spus de atâtea ori — și s'a spus cu toată dreptatea — că, date fiind condițiunile sociale, economice și naționale ale poporului român, pătura țărănească nu este o simplă categorie socială și nici o parte fie cât de importantă numericește, din totalul națiunii, ci este națiunea însăși.

Orășenii de astăzi — înțelegem pe orășenii de origină etnică română — nu sunt în covârșitoarea lor majoritate decât fii, nepoți sau, în tot cazul, urmași de țărani. Și par'că e de prisos să mai spunem că opera de românizare completă și în toate domeniile, a orașelor, nu poate fi realizată cu tot succesul dorit, decât prin elementul sătesc, prin o inevitabilă imigrațiune la orașe a elementelor rurale.

Intr'o ordine de idei asemănătoare, cu tot traiul destul de necăjit pe care îl duc țăranii, cu toate lipsurile și nevoile, cărora au de făcut față, tot ei sunt, în comparație cu locuitorii orașelor, elementul mai viguros, elementul care contribue la sporul de populație. E drept că mortalitatea — și mai ales mortalitatea printre copiii mici

(Continuare in pag. ...-a)

D. Jan Masaryk pleacă în Statele-Unite

Londra, 29 (Radio-Central). — D. Jan Masaryk, fostul ministru al Cehoslovaciei la Londra, care părăsește serviciul diplomatic pe ziua de 1 Ianuarie, va pleca mâine în Statele Unite, unde va ține un ciclu de conferințe care va dura trei luni.

Din Statele Unite, d. Jan Masaryk se va înapoia la Londra, unde se va stabili ca particular.

Președintele Moscicki va vizita pe regentul Horthy

Varșovia, 29 (Radio-Central). — In cercurile politice se afirmă că președintele republicii poloneze va face în cursul lunei Ianuarie o vizită oficială la Budapesta, spre a întoarce vizita pe care regentul Horthy a făcut-o în cursul verii la Varșovia.

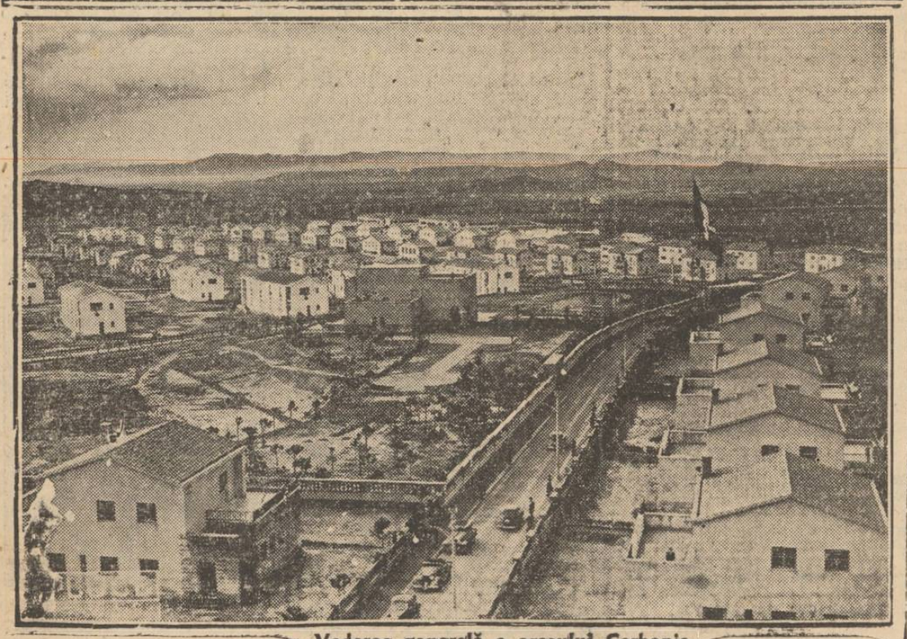

Vederea generală a orașului Carbonia

SCRISORI DIN LONDRA

Politica d-lui Chamberlain

de AUGUR

Londra, Decembrie

Constatăm că situația personală a d-lui Neville Chamberlain s'a consolidat din nou în Anglia. Dovada o vedem în înfrângerea electorală a ducesei de Atholl. Această nobilă doamnă, reprezentanta în Cameră a unei circumscripții din Scoția, unde se găsesc marile proprietăți ale soțului ei, și-a pus în gând că politica d-lui Chamberlain în Spania era prea prielnică generalului Franco. Cu toate că e membră a partidului conservator, ducesa de Atholl este de partea republicanilor spanioli. Pentru aceasta, presa londoneză îi spune „ducesa roșie". Ea și-a atras însă acum nemulțumirea alegătorilor, iar protestările împotriva ei au devenit atât de violente, încât a demisionat, ca să se prezinte din nou în fața alegătorilor ei. Oare credea ea că va fi realeasă? In tot cazul, prietenii ei de stânga se așteptau la aceasta și chiar în cercurile conservatoare se credea că vasalii ei o vor realege, în ciuda politicii sale prea individuale. Totuș, lucrurile nu s'au petrecut astfel. Victoria a fost de partea candidatului oficial. La drept vorbind, alegerea aceasta nu prezintă, în fond, decât un interes mediocru. Dar, în condițiunile speciale în care s'a produs, reprezintă un succes pentru d. Chamberlain și politica sa externă în general. Să notăm însă că personal, ducesa de Atholl se bucură de respectul tuturor și toți îi sunt recunoscători pentru calitățile ei de cinste și devotament față de ceeace socotește că este datoria sa.

Dacă rezultatul alegerii de care am vorbit arată consolidarea poziției d-lui Chamberlain, evenimentele care au produs acest fenomen merită să fie studiate. Se știe că d. Chamberlain a rostit trei discursuri : unul la 13 Decembrie, la banchetul Asociației presei străine din Londra ; al doilea, în Camera Comunelor, la 19 Decembrie și al treilea, la dejunul presei parlamentare, la 21 Decembrie. Am mai avut ocazia să vorbim de primele două. Cât despre al treilea, el fiind rostit într'o adunare restrânsă, nu este locul să repetăm ceeace s'a spus, exceptând doar pentru a constata că evoluția unei idei conducătoare poate fi descoperită în cuvintele rostite.

(Continuare in pag, ...a)